

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/104/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010104
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814010104.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci obžalovaného I. U. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 29. júna 2016 prejednal odvolanie obžalovaného I. U. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. augusta 2015, sp.zn.2T/31/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. augusta 2015, sp.zn.2T/31/2014 bol obžalovaný I. U. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

-hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna I. U., nar.X.X.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.13P/232/2010 - 20 zo dňa 18.6.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.6.2010, bol zaviazaný platiť matke syna J. L., teraz U. výživné 50 Eur mesačne, a to do 5. dňa v mesiaci, plneniu tejto povinnosti sa v W. F., okres U. vyhýbal od júla 2012 do 12.2.2014 tým, že zamestnávateľ s ním rozviazal pracovný pomer na jeho žiadosť, od augusta 2012 do 23.1.2014 zaplatil výživné 241,91 Eur a na výživnom zostal dlhovať J. U. za obdobie od júla 2012 do 7.8.2013 478,09 Eur a I. U. ml. za obdobie od 7.8.2013 do 19.6.2014 380 Eur, pričom trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza č.3T/24/2012 - 100 zo dňa 20.2.2012, právoplatným dňa 20.3.2012, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 20 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný I. U. odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 22 mesiacov, pre výkon ktorého ho okresný súd podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol obžalovaný odvolaním pre nesprávnosť výroku o treste. Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré doplnil i podaním zo dňa 5.11.2015 (doručené okresnému súdu dňa 5.11.2015) uviedol, že nesúhlasí s výškou trestu. Obžalovaný uviedol, že by rád platiť výživné, ale má ďalšie vyživovacie povinnosti. Výška výživného mu bola určená, keď prišiel z výkonu trestu. Hneď sa zamestnal v W.y a jeho príjem bol 550 až 600 Eur. Tieto peniaze mu nestačili preto, lebo mal exekúcie za výživné, ktoré mu sťahovali zo mzdy a musel platiť i bežné výživné. Bol nútený i kraďnúť, pričom pri krádeži medi ho

i prichytili. Bol následne prepustený z práce a zostal na podpore. Až potom sa zamestnal v stavebnej spoločnosti E. N. na dobu do 31.12.2014, ktorú neukončil, lebo dňa 8.12.2014 vážne ochorel a jeho práceneschopnosť naďalej trvá. Ďalej obžalovaný uviedol, že jeho mesačný príjem je 45 Eur, z trvalého pobytu W. F. č.XXX je vydedený a nemá nič. Jeho priateľka S. L. musí sa o neho starať a musí s ním všade chodiť. Poukázal i na to, že pani U. sa má na tom lepšie, nakoľko zdedila rodičovský dom s manželom a keď sa minuli peniaze, tak sa s ním rozviedla, ďalšiemu si následne dala spraviť dieťa od ktorého berie tiež výživné a teraz žije s ďalším, ktorý má peniaze. Obžalovaný by chcel dlžné výživné zaplatiť, avšak je zadlžený do konca života. Je mu celej situácie moc ľúto a chcel by dlžné výživné uhradiť. Je si vedomý toho, že výživné je zákonná povinnosť a platiť sa musí. Obžalovaný uviedol, že požiadal o invalidný dôchodok a sľubuje, že dlžnú sumu postupne splatí ako I. tak aj J.. Obžalovaný požiadal, aby mu bol trest zmenený na podmienený trest. V písomnom doplnení odvolania zo dňa 5.11.2015 uviedol, že nesúhlasí s výškou trestu, nakoľko bol odsúdený na 22 mesiacov, preto lebo nič z toho nie je pravda. Obžalovaný ďalej v doplnení odvolania uviedol, že dňa 29.9.2008 prišiel z výkonu trestu tiež za výživné, do ktorého ho dostala pani Petrášová. Obžalovaný uviedol, že platil výživné na 5 detí plus mal i exekúcie. Dlhuje na výživnom sumu 621,91 Eur a aj to nevie ako sa dostali k uvedenej sume. Za tú sumu sa mu vidí trest privysoký. Ďalej uviedol, že vyživovacia povinnosť na I. mu už zanikla. Je si vedomý, že výživné je zákonná povinnosť, platieval ako mohol, no vyjadril pochybnosť, že by maloletí boli odkázaní na tie peniaze. Obžalovaný má ešte ďalšie vyživovacie povinnosti, ktoré tiež neplatí, lebo nemá z čoho. Obžalovaný I. U. sľúbil, že ak mu priznajú invalidný dôchodok, čo má isté, tak im to všetko splatí.

Prokurátorka sa k odvolaniu obžalovaného do konania verejného zasadnutia krajského súdu písomne nevyjadrila.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny pokiaľ sa týka aj výroku o treste, ktorý je napadnutý odvolaním obžalovaného a navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušiť vo výroku o treste a uložiť obžalovanému miernejší trest, nakoľko z predloženého rozhodnutia sociálnej poisťovne vyplýva, že mu bol priznaný invalidný dôchodok a je schopný z tohto dôchodku aspoň čiastočne uhrádzať zameškané výživné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 7. decembra 2015, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 29. júna 2016, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste je chybný pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení i preto, že sa okresný súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku toho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, pričom na objasnenie veci treba dôkazy vykonať znovu a vykonať ďalšie dôkazy a zároveň napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por.). Odvolací súd rovnako tak zistil, že v predmetnej veci sú dané i dovolacie dôvody v súlade s ustanovením § 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Tr. por., nakoľko obžalovanému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia.

V posudzovanej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn.2T/31/2014 bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Prievidzi zo dňa 19.12.2013 pod ČVS:ORP-568/OVK-PD-2013 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vznesené obvinenie I. pre prečin zanedbania povinnej výživy

podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., ktorého skutkovým základom bolo, že hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí a rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.13P/232/2010-20 zo dňa 18.6.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.6.2010, bol s účinnosťou od 1.4.2010 zaviazaný prispievať na výživu svojho syna I. U., nar.X.X.XXXX sumou 50,-Eur a dcéry P. U., nar.XX.X.XXXX sumou 60,-Eur mesačne vopred, najneskôr do 5-teho dňa v mesiaci k rukám matky detí J. U. (predtým L.), plneniu tejto svojej povinnosti sa od 9.3.2012 do mesiaca december 2013 vrátane úmyselne vyhýbal v mieste bydliska oprávnenej osoby v L., okres U., v mieste svojho trvalého bydliska v W. F., okres U. ako i všade tam, kde sa zdržiaval s tým, že dňa 11.5.2012 bol na základe jeho žiadosti ukončený pracovný pomer v spoločnosti W. bane U., a.s., od 12.5.2012 je vedený na ÚPSVaR v Novákoch až do súčasnosti ako uchádzač o zamestnanie, čím zostal oprávnenej J. U. (predtým L.) dlhovať na nezaplatenom výživnom voči synovi I. U. za obdobie od 9.3.2012 do mesiaca december 2013 vrátane sumu vo výške 813,51 Eur, pričom čin spáchal aj napriek tomu, že bol za taký skutok v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi č.3T/24/2012-100 zo dňa 20.2.2012 právoplatným odo dňa 20.3.2012, ktorý prevzal dňa 9.3.2012.

Trestný čin zanedbania povinnej výživy je zo všetkých trestných činov uvedených v Trestnom zákone jediným, ktorý obžalovaný pácha (ak neplní výživné úmyselne alebo z nebanlivosti) aj po podaní obžaloby. Táto výnimočnosť a jedinečnosť trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. vyplýva z ustanovenia § 122 ods. 13 Tr. zák., podľa ktorého "ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa (v prípade trestného rozkazu účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 ods. 6 Tr. por.) alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

V prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. je teda vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku (v prípade trestného rozkazu jeho doručenie obvinenému), resp. v prípade podaného odvolania okamih, keď sa súd druhého stupňa odobral na záverečnú poradu, tým procesným úkonom (medzníkom), ktorý rozdeľuje prípadné pokračovanie páchatela v konaní, ktoré spočíva v ďalšom, hoci časovo bezprostredne nadväzujúcom, zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti, na ďalší samostatný skutok.

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že z odpisu z registra trestov na obžalovaného zo dňa 13.5.2016 vyplýva, že obžalovaný bol rozhodnutím Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.2.2012, sp.zn.3T/24/2012 uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ktorý mu bol podmiennečne odložený so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a 8 mesiacov, ktorá uplynula dňa 20.11.2013. Ďalej z odpisu z registra trestov obžalovaného vyplýva, že sa obžalovaný I. U. v uvedenej trestnej veci osvedčil dňa 23.12.2013, pričom sa na obžalovaného hľadá, akoby nebol odsúdený.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v skutku v prejednávanej trestnej veci je ako kvalifikačný znak podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. uvedené odsúdenie obžalovaného Okresným súdom Prievidza sp.zn.3T/24/2012, avšak vyplývajú z aktuálneho odpisu z registra trestov obžalovaného uvedené odsúdenie obžalovaného I. U. je už zahladené, nakoľko sa v uvedenej veci mal odsúdený dňa 23.12.2013 osvedčiť. Odvolací súd konštatuje, že v prípade preverenia správnosti tejto skutočnosti, nemožno na takéto odsúdenie prihliadať a pripočítať ho obžalovanému I. U. ako kvalifikačný moment podľa § 207 ods. 3 Tr. zák.

Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pochybil, keď sa touto skutočnosťou týkajúcou sa trestnej veci Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/24/2012 nezaoberal.

Bude preto úlohou okresného súdu sa zaoberať uvedenou skutočnosťou a za týmto účelom bude potrebné si pripojiť spis Okresného súdu Prievidza, sp.zn.3T/24/2012, z ktorého je potrebné preveriť, či sa obžalovaný Ivan U. v tejto trestnej veci osvedčil, a v prípade, že sa táto skutočnosť overí, tak možno stíhať obžalovaného I.F. len pre trestný čin právne kvalifikovaný podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. a následne i ukladať druh a výmeru trestu obžalovanému I. U. podľa odseku 1 ustanovenia § 207 Tr. zák., a nie podľa § 207 ods. 3 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov vyplýva, že pre zistené chyby nebol skutkový stav veci náležite zistený, sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a doplnenie dokazovania zrejme môže viesť aj k iným skutkovým a právnym záverom, preto odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného I. U. (z iných dôvodov ako uvádza obžalovaný) zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal, odstránil vytýkané nedostatky, vykonal všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pochybnosti a po ich vyhodnotení rozhodol vo veci v súlade so stavom veci a zákonom. Uvedenému postupu nebránilo pritom ani to, že odvolanie obžalovaného I. U. bolo podané len pre nesprávnosť výroku o treste napadnutého rozsudku, keďže zistené chyby konania, ktoré predchádzali nesprávnym výrokom o vine a treste by mohli odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ a i/ Tr. por.

S poukazom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.